

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1860-12-20)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1860-12-20)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 301. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030131.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til Chr. Sørensen.
Viborg, 20. December 1860.*

Kjære Christen! Du gamle tro Ven! Jeg kan ikke sige Dig, hvor meget Du har glædet mig og os Alle ved Dit kjære lange Brev og ved Alt, hvad Du deri fortæller om, hvorledes Du har det med Din Kone og Din lille Dreng, Din Jord og Eiendom, hvorledes Gud velsigner Alt for Dig, og hvorledes Du husker paa den Tid, da Du levede hos os, og Ingen af os har glemt, min Kone med hendes „milde Stemme“ eller mine Børn, eller min Svigerinde. Du veed da nok, at hun nu er hos mig, og har været her lige siden min Kone døde og vi skulde flytte saa langt bort; hun har rigtignok været tro imod mig og mine Børn, hvoraf den Mindste den Gang kun var 3 Aar. Vi kalde hende nu Allesammen „Tante Bine“, og saaledes kalde ogsaa Folk i Byen hende, som Alle holde saa meget af hende. Du kan troe, det morede os, at Du kunde huske, hvorledes hun dandsede med Christian Muurmester med Reisetøiet paa, da vi havde Reisetog. Hun kan saamænd være ligesaa munter endnu og gjøre alleslags Narrestreger med Børnene; men hendes Helbred er ikke saa stærkt, som det var den Gang, og hun har ogsaa en streng Tjeneste her, da vi ere saa Mange, og et stort Huus at passe; og vi bede Vorherre bevare hende for os, indtil alle de Mange ere blevne opdragne. Ogsaa jeg kan ikke nok takke Gud for, som han altid har hjulpet mig, og meest, naar det saae sørgeligst ud. — — — Det undrer mig, at jeg aldrig har fortalt Dig om hendes Mand, Sømanden. Den Sommer, da vi vare komne hertil, altsaa for 5½ Aar siden, kom der et Brev, at han for Sygdom havde maattet gaae ind til Gibraltar i Spanien, og strax efter s. 302kom der igjen et Brev, at han var død. Det var, som om Gud vilde, at hans Kone skulde blive hos mig og mine Børn; thi dersom hendes Mand havde levet, havde hun jo ikke kunnet det bestandig. Han havde altid holdt saa meget af mine Børn. Han led meget i den sidste Sygdom, især inden han kom i Land; men han skrev om, at vi kun skulde bede om, at Gud vilde lade ham beholde det Ene, som er fornødent. Han var et af de gudfrygtigste Mennesker, som jeg har kjendt, og han har vist aldrig brugt en Ed eller bandet, omendskjønt Mange mene, at det kan ikke undværes iblandt Matroser; han kunde regjere dem uden det. Ja, kjære Christen, det er en stor Glæde at tænke tilbage paa gamle gode Venner, og meest paa dem, som ere døde, naar de ere døde i Herren; saa veed vi allerbedst, hvad vi har at glæde os til, naar vi engang er færdige henede, dersom vi have været troe indtil Enden; og den Troskab, Gud forlanger af os, vi som kan saa Lidt, bestaaer dog allermeest i, at vi skal troe ham vel, troe, at han har elsket os først og uforskyldt, og skjønne paa alt det Gode han gjør os, og glæde os derover. Guds Børn maae altid være glade, og selv naar de tænke paa deres Synd og Uværdighed, maae de glæde sig over, at Guds Naade er mange Gange større. Og nu kommer Julen, da alle Guds Børn skulle være glade. Og derfor er det saa fornøieligt, kjære Christen, at læse Dit Brev, fordi det kan mærkes, at Du er rigtig glad ved Guds Naade. Lad os see til, at vi kan være saaledes begge To vort hele Liv, ogsaa om der kommer nogen Modgang, — saa skal vi mødes med Glæde i Himmerig. Jeg har en særdeles Aarsag til at tænke herpaa i denne Tid, da jeg har været syg; og det er Grunden til, at s. 303jeg ikke før har svaret Dig; nu er det snart godt igjen, men jeg veed dog ikke, hvor nær jeg har været ved Døden. Er det ikke en Naade af Gud, at han igjen har vendt det til Livet? Skulde jeg døe, saa troer jeg, han vilde være mig naadig; men naar jeg maae, vil jeg dog gjerne leve med mine Børn, og see dem blive store; og jeg vil ogsaa gjerne blive i mit Embede. Du kan troe, det er en Glæde at reise omkring og prædike Guds Ord i den ene Kirke efter den anden, hvor der tidt kommer mange Mennesker, og snakke med Børnene i Skolerne. Af mine Børn kjender Du jo kun den mindste Part, men de kjende Dig allesammen, og synes, det kunde være moersomt, om Du kunde komme og besøge os og have Din lille Dreng med. — — —

Ja, Julen er jo den allerglædeligste Tid til at samles i. Kan Du huske, hvordan vort Juletræ seer ud? saa kan Du fortælle Din lille Dreng derom og sige, at den Bog i Pakken er fra Juletræet til ham. Hvad Du fortæller om Pastor Münster har glædet mig meget; hans Forældre har jeg kjendt. Men nu er her ikke Plads til Mere. Lev vel, min kjære Christen, med Din Kone og Din Søn! En glædelig Juul! Alle her hilse Dig.

Din oprigtige Ven O. Laub.